

Forhandling

Frank Jensen (S):

Så skal vi i gang med resultatet af den redegørelsesdebat, vi lige har afsluttet, nemlig at ministeren nu ikke kan tilbyde forskningen flere penge, men så kan ministeren da altid sætte en debat i gang om struktur og kasser og diagrammer osv.

Nu er det anden gang i løbet af to uger, undervisnings- og forskningsministeren fremsætter et lovforslag med baggrund i OECD's analyse af dansk forskning og teknologipolitik. I sidste uge var det ministerens lovforslag om ændring af styrelsesloven for de højere uddannelsesinstitutioner, som blev fremsat med baggrund i OECD-analysen. I dag er det ministerens lovforslag om ændring i forskningsorganisationsstrukturen, som OECD bliver taget til indtægt for.

Hvad kan vi vente os i fremtiden med baggrund i OECD-analysen? Vi ser spændt frem til det.

Det er positivt, at ministeren vil lytte til kritik udefra. Vi kunne ønske os den samme lydhørhed hos ministeren, når kritikken bliver fremført her fra salen eller fra Danmark.

Det er bekymrende, at ministeren skal finde styrke i OECD-analysen eller -rapporten fra 1987, hver gang ministeren skal fremsætte et lovforslag, men det er endnu mere bekymrende, at ministeren gang på gang bevidst - tror vi - sår tvivl om, hvad det var, OECD-kritikerne fremførte i deres rapport. Det var nemlig ikke forskningsrådsstrukturen, der blev kritiseret. Det var derimod ministerens mange cigarkasser og alle de specielle organer og programmer uden for det etablerede system.

Det skal ikke forstås, som om Socialdemokratiet er modstander af en revision af strukturen, af at vi analyserer strukturen. Vi kunne blot godt ønske os et bedre analysegrundlag end det, ministeren har præsenteret for os.

Bag ministerens forslag ligger et ønske om at få skabt et overordnet organ, der kan rådgive regering og Folketing om prioriteringen af de samlede offentlige ressourcer til forskning.

Socialdemokratiet finder det positivt, at afløseren for Planlægningsrådet for Forskningen - altså det nye Forskningspolitisk Råd - skal dække den samlede danske offentlige forskning, men det forekommer ikke indlysende, at

det nye navn, en ændret sammensætning og udpegningsprocedure i sig selv skulle resultere i en markant styrkelse af rådgivning, koordinering og prioritering af de samlede offentlige ressourcer til forskning.

Det fremgik af ministerens redegørelse tidligere på dagen, at problemet på forskningsområdet primært er en alt for svag indsats i den private sektor. Hvorfor anviser ministeren så ikke i forhold til det nye Forskningspolitisk Råd nogle virkemidler for at løse dette vitale problem?

Om den foreslåede struktur med et mindre råd og et stort repræsentantskab, der mødes et par gange årligt, er den bedste model, kan naturligvis diskuteres. Eksempelvis har erfaringerne fra programkomiteer ved store offentlige forsknings- og udviklingsprojekter været blandede.

Socialdemokratiet ser hellere, at der i Forskningspolitisk Råd er en formaliseret brugerrepræsentation. Vi kan ikke acceptere, at der i et decideret politisk prioriteringsorgan ses bort fra repræsentation for fagbevægelsen, hvori- mod erhvervslivet er rigeligt repræsenteret. En sådan formalisering af en brugerrepræsentation kunne vi ønske os, og så finder vi ikke belæg for, at der oprettes et bureaukratisk element som et repræsentantskab.

Forskningspolitisk Råd adskiller sig fra forskningsrådene ved, at der her er tale om politiske prioriteringer - deraf navnet - i modsætning til forskningsfaglige prioriteringer og kvalitetsvurdering.

Når det drejer sig om forskningsrådene, fremgår det af bemærkningerne, at antallet skal reduceres fra de nuværende seks til et ikke nærmere defineret antal. Hvis ministeren vil påvise, at dette er en god løsning, og at der er perspektiv i det, mener vi, at der skal en mere fyldestgørende argumentation til. Vi mener ikke, at en reduktion af de seks forskningsråd til måske tre er den rigtige løsning. Vi frygter, at vi får en større bureaukratisering af rådernes arbejde med oprettelse af en lang række fagkomiteer, hvor de enkelte videnskabsområder vil sidde for sig selv.

Socialdemokratiet er enig med ministeren i kritikken af rådernes fondsfunktion. Der tildeles i øjeblikket alt for små og for mange bevillinger, småbevillinger. En forklaring på denne udvikling kan ministeren finde i sin egen admi-